

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko Miastu W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 7200 zł
(siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t: Dz.U. z 2016 r., poz. 778, ze zm. - dalej: „u.p.z.p.”).

Sądy obu instancji uznały, że nie jest „zbyciem” nieruchomości, w rozumieniu powyższego przepisu, utrata jej własności w wyniku sprzedaży licytacyjnej w toku egzekucji komorniczej, a ponieważ powód w ten sposób utracił własność nieruchomości, nie przysługuje mu odszkodowanie dochodzone w sprawie.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy utrata własności nieruchomości (prawa użytkowania wieczystego) w toku egzekucji komorniczej, a więc w drodze sprzedaży licytacyjnej rodzi dla podmiotu (byłego właściciela lub użytkownika wieczystego) uprawnienie do skorzystania z dyspozycji art. 36 ust.3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien w pogłębionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to odpowiedniego sformułowania zagadnienia jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje i wykazania, że mają poważny i istotny charakter, a mimo to nie zostały jeszcze rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a jest to konieczne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia

7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07). Skarżący powinien zatem wykazać, że chodzi o tak poważne i kontrowersyjne oraz nowe zagadnienie prawne, że nie wystarczy jego rozstrzygnięcie przez sądy powszechne, powołane w swojej działalności orzeczniczej do rozwiązywania problemów prawnych występujących niemal w każdej sprawie, lecz konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane istotne zagadnienie prawne. Nie przedstawił bowiem pogłębionego wywodu prawnego wskazującego na istnienie poważnych kontrowersji na tle sformułowanego pytania ani nie odniósł się do istniejących już orzeczeń Sądu Najwyższego wskazujących, jak należy rozumieć użyte w art. 36 ust. 3 u.p.z.p. pojęcie „zbycia” nieruchomości (porównaj m.in. wyrok z dnia 11 marca 2011 r. II CSK 321/10, OSNC-ZD 2012/1/15). Należy dodać, że wykładni pojęcia „zbycie nieruchomości”, w rozumieniu powyższego przepisu dokonał także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 lipca 2016 r. III CZP (jeszcze nie publ.).

W konsekwencji skarżący nie wykazał, iż przedstawione zagadnienie prawne rzeczywiście istnieje, ma poważny charakter i wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego. W istocie jest, to pytanie o to, czy do ustalonego w sprawie stanu faktycznego ma zastosowania art. 36 ust. 3 u.p.z.p., a więc pytanie o sposób rozstrzygnięcia sprawy, a nie istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.